

Dřínův Józa.

(Pokačování.)

Dřín brábnov do stolu, vydal plechovou, sprošťovanou látku a lov kusy brambor, jedl s chutí — jen se mu koutky leskly.

Světničkou štěrka se smolná, silná vlněná hofitická, praskající říšek.

“Zas to tam prázdi, ne?” hlubo kým, skoro možný draným blazem ptala se Březinka, opět sedají před troubou.

“Prázdi.”

“A chystá se to, západ jest jal o zrcadlo.”

Když láze na dně hrnu dozvila, Józa nelíhe ke kamennu.

“Tak zas po sobotě — chvíla Pánubohu — vět množství skoro nějak znamení,” povídala.

“Jdu, jsem to těr, můj nabožník byl taky pořád jak obrat, až si ho Panbříček zavolal!”

Józa vzdal hubený pýtel i dva užitky a mlíček řel z baráčku.

Po utlapání, hladké stěnce sbíhla s vrátku a po všem rozrušené objednávala...

Už bylo temno, když vyšel od Luhartů a po trámové lávce přes žlutý potok krácel ke hřbitovu.

Nad lesy skály se temné clony. Z vesnických komínů vystupovaly do šeru sloupy kouře do světla, výše hustého, šedého, ve výši řídkého jemného, chvějného se.

Voda ve struze tisík klobata a kropavý, bílý okraj praskal.

Dřín vešel na hřbitov, jenž byl bílý, zapadený, takže jen rozkládá, osázené stromy a zkleněné dřevěné i řezané křížky vynikalý do temna.

Býlo ticho, s úzké věže bylo slyšet hrok a chrapot hodinového kydadia.

Náhle z chumulu řídkých, honosných se mraček vyletěla půlka měsíce a osvítila rovnou kopečky — ale hned zase zmizela v pytlí mluh.

U vysokého, zapadaného rovu blíže k prkennému plotu se Józa zastavil, počítala ho sněhule a stál nehybný.

Hrobkovky dva kluci vesely se směřují štět k zvonici, jejich některá dřevěná střecha černala se k kostelíkem, aby odzvoniли klekání a za dušičky.

Když se “dušuška” pronikavým hlasem rozevraťela, Józa pokřížoval rov i sebe a dař na hlavu, řel ze hřbitova.

U dvířek ještě se obhlížel, rozkýval blavu a duseným, chraplavým blazem si povídala: “Tys mi to vyslechl, stará, tys mi to vyslechl!”

Loudal si na kopcek ke skrčenému baráku, jehož stěny běhaly se do tmy a malá okna zářila žlutavým světlem.

Šírbien přešel zá-ep, černou síní a vše do světlice.

Uprostřed jízby, osvětlené malou petrolejkou, stála velká, statná dívka; sundavala žátek a svíčkou župku.

Byla červenovláská, v tváři silně zářel, velké oči měla plně jisker, télo pekné, statné a plné.

“Dobré večeře tatinku,” pozdravila, když vstoupila.

“Aaa — jsi už doma, Mančo,” usmál se. “To jsi taky ráda, že je zas po sobotě, víd?”

“To vše, už jsem od toho hrabátky, penzus jsem dala do police,” odpověděla.

Dřín zakýval sed, na žpalík v koutku u kamene.

“Přinesl jsem trochu zhořítka na pomelo, musím to zavést,” řekl klidně a hněde dal se do práce.

Manča uvedla se ke stolu a já rádovali hrušky jík pro rukátky.

“Když jsem zhořítka na pomelo, musím to zavést,” řekl klidně a hněde dal se do práce.

“Ve fabrice?” zasmala se Manča, “tak je pane, nového pomalo.”

“Za to já mám nového,” nálež probravil se ze dřívoty, pravila Březinka.

Povídala, kousala se ke stolu a sám se zádoušil hrušky jík pro rukátky.

“Podívejte, deera mi psala, Kryštyňka, a jak píkne.” Usmíval se dobrácky, políbilka s dcerou na otce.

“Vý mi ho přečtete, vidte, Marjánsko, já to slabikovala, ale mám mhu, a ta holka přeje jík noták.” Ale počkejte, co je tam ještě?

Manča rozbalivší dopis, zahledala se na řádky a nejprve sami skládala si slovo k slovu.

“Tak poslouchejte,” pravila potom a četla:

“Drahá manželko!

Nastostistekrát vás pozdravuju a libám a doufám, že Vás s témato párem řádky při dobrém a stále zdraví vynášet. Co se nás tejká,

my jsem chvíla Pánubohu zdraví, jenom Francel nám tuhé trochu maličkou s krkem, ale gret se dám, už je toho venku. Johana chodí po

rád do toho magazínu a lón má tedy většt. Pořád jsem si myslala, abych se k Vám podívala, když se sem jste vydal nechte, ale náš Mariechen jsem ještě chovala, tak to nešlo. Dál nám Pánuboh zdraví, tak na léto, až bude Francel mit téma, k Vám přijedeme, aby ty děti přečetly viděly, odkud jejich máma pocházela. Potom Vás tam i zanecháme, ale musíte s námi. Když nám Hana capuje po podlaze a někdo se ho sešíp, kam pojede, když —

“Tohle nemluží předst,” nálež se Manča zasmála.

“Jen to, Marjánsko, zatím přeskute, snad ve dne to párle lepší,” měkkým, třesoucím se blazem řekla Březinka.

“Tableto Vám posílám dvě slatky,” řekla Manča daleko, “upozte si na svátky řidiči, my už pomalu budeme chystat křistbaum.

Jen si povolte, náš Francel povídá, že dnes taky babičce pár řádků napsá, chodí už do třetího klasu, abyste tedy viděla, že už umí psát.

Jenom jestli Vám to někdo přečte! Tak Vás všecky nastostistekrát pozdravujeme a bláhá, a Pánuboh Vám opatří přečko. Záštívám až do tma-výho hrobu Vaše Týns.”

Ve světničce bylo chvíliku ticho. Manča nemíří se, lákala si hlavu nad neznámým slovem. Dřín zamířil zpátky do kameny.

“Co to tu holku napadá, že bych já se k ní vydala; když už jí tam vtrzanej a Pánuboh ji dává řádky, at už tam je, ale já si umí doma,” vyskykla Březinka.

“Papáta — papáta to je,” vesele zvolala Manča.

“Pa — piš — ta — co by to bylo?”

“Co by to bylo — babička — ba-bička,” nálež za kamny zahubel Dřín.

“Babička — babička to bude — hořeji k jinádne neumí — silný mají v očích smála se Březinka.

“Ale, milá paní mamá, to hochovo paníšku neprěpří, je to jenom německou literou a některá písmena stojí snad obrácené — tuhle tomu rozumím, to je ‘dráha babičko’, ale dál nevím,” povídala Manča.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Už to vši,” řekla jí.

“A co říká?” ptala se ohvátačka.

“Nio, tak ani tak.”

Józa se všecky nezmínil; hovořili, hevili a brzy říkali.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a řekl opět vyskykla chvost.

“Když ona mi ta zlatá blávicka dobrá psala,” vroucené štítkou Březinka a slzyváma očima bleděla na zápsí čekala.

“Podvečer vrátil se všecky.

Všecky komise obstarav, a posloužil užitkem vešel do baráku řečovce.

“Budej, budej, jsem tam ti marníři z hor,” zahubel Dřín a